

Vocalissimo

Incontestabil benefică, ideea extensiei ariei de cuprindere stilistică a **Festivalului și Concursului Internațional Festivalul Internațional GEORGE ENESCU** a prilejuit derularea unui micro-serial de concerte mult gustate de public, sub genericul „Teme clasice în prelucrări moderne”. Din păcate, personal nu am putut urmări decât două dintre cele șapte concerte, majoritatea susținute pe scena Sălii Mici a Palatului din capitală.

Așteptat cu legitim interes, Octetul vocal englez „**The Swingle Singers**” constituit drept versiunea actuală a grupului francez omonim întemeiat în 1962 de americanul **Ward Swingle** (în vârstă acum de 82 de ani), a entuziasmat până la frenezia publicul românesc, grație disponibilităților de excepție etalate elocvent de-a lungul celor două părți ale unui voluminos recital. Evoluând exclusiv à cappella, urmașii de azi ai „cântăreților lui Swingle” au impresionat nu doar prin dezinvoltură scenică, pluralitate a limbajului sonor, minuțiozitate a cizelării, perfecțiune a acordajului și a sincronizării ritmice, prin extrem de atractiva diversitate a datelor repertoriale, dar și printr-o surprinzătoare stăpânire a **artei show-ului!** Vădind o admirabilă omogenitate, sopranele **Sara Brimer, Joanna Goldsmith** (și directoarea muzicală a grupului), altistele **Lucy Bailey, Clare Wheeler**, tenorii **Richard Eteson, Christopher Jay**, bașii **Kevin Fox, Tobias Hug** (calitatea captării sonore fiind asigurată de inginerul de sunet **Hugh Walker**) au încântat auditoriul prin capacitatea de a întruchipa în spațiul audibil mirifice lumi de frumuseți, policromii și contraste, conglomerate armonice măiestre, savante dozări ale dinamicii nuanțelor. Bazându-se pe o superioară tehnică de cânt (maxima apropiere a gurii de microfon și intonarea în piano, permanentul control al acurateții prin ascultarea celorlalți în cască etc.), ei creându-și singuri și suportul de acompaniament (prin simularea unei secții ritmice instrumentale de către bașii formației), redevabilii vocaliști s-au întrecut pe sine în reformularea a nu mai puțin de douăzecișipatru de teme alese din creațiile semnate în ultimii... patru sute de ani de **Arcangelo Corelli, Johann Sebastian Bach, Wolfgang Amadeus Mozart, Ludwig van Beethoven, Frederic Chopin, Eric Satie, Björk, George Gershwin, Cole Porter, John Lennon și Paul McCartney, Antonio Carlos Jobim, Sting, Joni Mitchell, Astor Piazzolla, Quincy Jones, Chick Corea, Al Jarreau**, teme regândite anume pentru posibilitățile grupului în aranjamente de ținută, multe realizate de **Ward Swingle** iar altele de către înșiși membrii octetului. Chiar dacă unii puriști nu vor fi fost în totalitate de acord cu manierele de redimensionare ale opus-urilor abordate, îndrăznim să afirmăm că majoritatea rezultatelor muzicale proprii unor atare actualizări au vădit totuși o acoperire de bun simț sub raportul gustului

estetic. Dacă ar fi să-mi exprim unele preferințe, aș alege neîndoiebnic varianta piesei „Fascinating Rhythm” de **George Gershwin** și cele patru transcripții după temele preluate de la **The Beatles** – „Lady Madonna”, „Ticket To Ride”, „Eleanor Rigby”, „Blackbird” (aceasta din urmă fiind cântată drept al treilea bis). Charismatici, dialogând continuu cu publicul, respectând premisele unei sofisticate regii scenice, însă dând totodată frâu liber creativității spontane, cei opt cavaleri ai microfonului i-au atras la un moment dat pe spectatori într-o *sui generis* colaborare sonoră live!

Nu este deci de mirare că auditorii au cerut – și au primit – trei suplimente de program...

Interesantă ne-a apărut și puntea peste secole intenționată prin concertul intitulat „**Bach Meets Loussier**” avându-l ca inițiator și protagonist pe cunoscutul pianist francez septuagenar (născut la 26 octombrie 1934), a cărui preocupare pentru creația lui **Johann Sebastian Bach** datează încă din 1959 când a apărut primul dintre albumele discografice din seria „Jacques Loussier – Play Bach”. Instrumentist redutabil cu studii clasice de pian la bază, dar și compozitor și aranjour, oaspetele a evoluat pe scena Sălii Mici a Palatului în fruntea propriului trio cuprinzându-l pe bateristul și pe contrabass-istul **Benoit Dunoyer De Segonzac**. Trio-ul a fost însoțit de **Orchestra de coarde „Bach Collegium”** din München, prestigios ansamblu care, sub conducerea violonistului solist **Florian Sonneleitner**, a deschis programul cu o interpretare impecabilă a „Concertului pentru trei vioi și orchestră în Re Major” de **Johann Sebastian Bach**.

După talmăcirea „Concertului în re minor BWV 1052” de **Bach** (trio și orchestră), a creațiilor de trio ale lui **Jacques Loussier** intitulate „Gavotte în Re Major” și „Play Bach”, ne-a fost oferită în epilogul recitalului o versiune pentru Trio de jazz și orchestră a „Concertului Brandenburgic nr. 5 în Re Major BWV 1050” – interpretare reprezentând după opinia noastră **momentul summum** al programului. Dacă pianistul a răspuns așteptărilor atât ca executant al partiturilor cât și ca artist creativ, iar bass-istul s-a impus ca un instrumentist deosebit de muzical, au existat în intervențiile bateristului stridențe și inconsecvențe stilistice (de pildă, ce a căutat o săltăreață improvizată de salsa într-un context Bach?) în legătură cu care avem legitime obiecții. Asemenea inadvertențe au fost însă sporadice, neîmpietând asupra impresiei în general favorabile pe care ne-a produs-o recitalul.

Florian LUNGU

Swingle Singers “Kings”

Miercuri, 23 septembrie, ora 17.00, Sala Mică a Palatului... forfotă, ecusoane de presă la tot pasul... mare eveniment anunțat încă din ziua precedentă: celebrii **Swingle Singers** au acceptat să ofere în mod special jurnaliștilor un mini-spectacol anticipat, dat fiind că la concertul propriu-zis (de la ora 19.30), din cauza capacității reduse a sălii, nu se va putea intra decât cu biletul special tipărit pentru acest eveniment. Curiozitate și interes – pentru cei care i-au auzit, cu două zile în urmă, doar în *Sinfonia* de Berio, nostalgie după sonoritățile unice ale grupului lui **Ward Swingle** – pentru audienții înregistrărilor din anii '60 ai debutului artistic al formației. Longevitatea acestui ansamblu (peste 45 de ani de carieră!) spune multe, dar, în primul rând, certifică succesul imediat de public coroborat cu aprecierile criticii de specialitate, factori care au promovat micul grup vocal în întreaga lume.

Cei opt soliști – în varianta bucureșteană din 2009: **Sara Brimer și Joanna Goldsmith**, soprane, **Lucy Bailey și Clare Wheeler**, altiste, **Richard Eteson și Christopher Jay**, tenori, **Kevin Fox și Tobias**

Hug, bași – au “conservat”, parcă, suplețea și prospețimea începuturilor, repertoriul lor, cu caracter prolific, unind adaptări ale unor creații clasice de indisolubilă popularitate ca jazz-ul, gospel-ul, pop-ul și rock-ul de calitate. Aceeși veritabilă sonoritate “instrumentală” (datorată și inginerului de sunet **Hugh Walker** – care, așa cum au declarat membrii formației, “a făcut posibilă existența acestui concert”, cu rafinatele reglaje fonice care construiau un incredibil univers simfonic de o acuratețe excepțională – am adăuga noi), aceeași puritate “de cristal” a vocilor, aceeași deschidere impresionantă care creează punți între epoci, curente și stiluri individuale, conturând, totodată, remarcabile portrete de gen unor perimetre geografice cu *sound* distinct, precum “o zi în America de Sud”.

Dacă în acel mini-spectacol oferit exclusiv ziaristilor cei opt au preferat să prezinte mai multe piese de tip pop incluse pe ultimul lor CD – expus și vândut în premieră chiar în acea zi, în concertul propriu-zis au pus accentual pe conceptul de sinteză care le-a adus popularitatea: mixtura dintre clasic și jazz, dintre culoare timbrală și ritm, dintre spații și vârste culturale aparent atât de diferite, expunând o nebănuț de profundă comuniune de idei, liant al întregului spectacol. Receptat în cel mai pur sens al cuvântului, acest *show* de

proporții (aproape două ore de muzică efective) a pus în valoare nu doar virtutea de vocalist experimentat a celor opt soliști, ci și cea de dansator, aspectul sonor fiind permanent ilustrat și vizual, pe linia unui sincretism artistic foarte gustat astăzi de publicul de pretutindeni.

Din remarcabilul spectacol, perfect personalizat, ne-au rămas în memorie, în mod cu totul deosebit, piesele lui **Gershwin** – „Fascinating Rhythm” - ar. A. L'Estrange, W. Murphy – „A Fifth of Beethoven” - ar. T. Hug, J.S. Bach – *Arie* - ar. J. Rathbone, E. Satie – „Gymnopedie” nr. 1 - ar. W. Swingle, Jarreau / Omartian – „Boogie Down” - ar. P. Churchill, J.S. Bach - *Fuga pentru orgă în mi minor BWV 578* - ar. W. Swingle și, evident, dubletul Q. Jones – „Soul Bossa Nova” - ar. A. L'Estrange – A. Piazzolla – „Libertango” - ar. K. Erez, imaginând acea călătorie în America de Sud care fascinează prin pasionalitate și ritm debordant.

Un spectacol total, dezinvolt, revigorant, impregnând minții și spiritului o bucurie necondiționată, dar și dorința revederii cu cei nouă artiști (numărându-l aici și pe sunetistul de excepție, **Hugh Walker**), pe viu ori, măcar, prin intermediul memoriei infailibile a peliculei!

Loredana BALTAZAR